

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/269/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115207172
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115207172.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobcu: MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, 917 01 Trnava, IČO: 36 743 275, proti žalovanému: X. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX T., zastúpený: JUDr. Dušan Slanina, advokát so sídlom Kollárova 34, 917 01 Trnava, o zaplatenie 850,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 8C/152/2015-113 zo dňa 16.12.2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 59a ods. 1, 3, 4 a 5 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ) a § 70 ods. 1 a 2 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon). Vecne argumentoval tým, že v konaní bolo nesporne preukázané (účastníkmi zhodne tvrdené), že spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok v tomto konaní, nadobudol žalobca od osoby blízkej spoločníkom a konateľom (od ich otca). Súčasne z verejne dostupných registrov - Zbierka listín obchodného registra (č.l.88), jasne plynie, že pri uzavretí zmluvy o prevode nehnuteľnosti nebol uložený žiaden znalecký posudok do zbierky listín. Zmluva o prevode (predaji) nehnuteľností, ktorých by žalobca mal byť vlastníkom nikdy nenadobudla právnu účinnosť, t.j. aj keď žalobca tvrdí, že je vlastníkom (je zapísaný v katastri nehnuteľností) tak reálne ním nie je, nakoľko neúčinná zmluva nemohla byť podkladom na prevod vlastníckeho práva. V tomto konaní bola vyvrátená materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností v súlade s § 70 zákona č. 162/1995 Z.z.. Na základe uvedených skutočností má súd za to, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, nakoľko reálne nie je vlastníkom nehnuteľnosti, aj keď mu svedčí zápis v katastri nehnuteľností. K námietke žalobcu, že nenastali podmienky podľa § 59a OBZ konštatuje, že nastali, pričom práve pre takéto prípady, kedy blízke osoby konateľov a spoločníkov prevádzali majetok na spoločnosť zaviedol zákonodarca podmienku účinnosti dotknutých zmlúv až potom, čo budú tieto uložené s príslušným znaleckým posudkom v zbierke listín tak, aby sa s nimi mohli všetci oboznámiť. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že šlo o bežný obchodný styk, súd konštatuje, že uvedenú skutočnosť vzhľadom na charakter prevodu, jeho hodnotu nemožno bez ďalšieho považovať za bežný obchodný styk, pričom uvedené

tvrdenie, vôbec nepreukazuje výpis zo živnostenského, prípadne obchodného registra, ktorý žiadnym spôsobom nepreukazuje, či spoločnosť reálne vyvíja dotknutú činnosť, alebo ide len o zápis predmetu činnosti pro forma. Ďalej má súd za to, že takýto prevod nehnuteľností by žalobca musel robiť opakovane, často, viackrát do roka, aby sa tento prevod mohol považovať za bežný obchodný styk. Uvedené vôbec nebolo tvrdené, a ani preukázané. Súd konštatuje, že žalobca napriek uloženej povinnosti neoznačil a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, pričom ním označené dôkazy nie sú spôsobilé preukázať ním tvrdené skutočnosti. Rovnako tvrdenie o kúpnej cene, ktorej dôvodnosť výšky by mala byť preukázaná výpisom z LV č. XXXX, resp. ohliadkou nehnuteľnosti nie je preukázané označenými dôkazmi, a ani nimi byť nemôže.

3. Ďalej uviedol, že žalobca podal dňa 16.12.2016 tesne pred začiatkom pojednávania emailom o 09:56 hod. do podateľne súdu návrh na odročenie pojednávania spolu s potvrdením o práceneschopnosti jedného z konateľov práve od tohto dňa. Podľa výpisu z obchodného registra žalobcu za spoločnosť konajú dvaja konatelia, a to každý samostatne. Súd konštatuje, že žiadosť o odročenie vyhodnocuje ako zjavné zneužitie práva zo strany žalobcu v záujme neodôvodneného predĺženia konania, pričom súd nevidí žiadnu prekážku, prečo sa pojednávania nezúčastnil druhý konateľ. Aj keď by súd prijal ten záver, že práceneschopnosť konateľa žalobcu nebola vyvolaná s cieľom zmariť súdne pojednávanie, skutočnosť, že sa nedostavil druhý konateľ, prípadne iný zástupca žalobcu ide na vrub žalobcu samotného. Žalobca mal desať dní na to, aby doplnil skutkové tvrdenia a predložil dôkazy na preukázanie tvrdení, pričom stanovenú lehotu reálne nevyužil. Súd vzhľadom na uvedené zistenia a závery zamietol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov F. Z., Ing. D. R., Mgr. Q. N., K. R., ako aj návrh na ohliadku nehnuteľnosti, resp. na oboznámenie sa so spismi 7Cb/2/2012, 13C 195/2012, 8C/108/210, 9C/66/2011, 37C/100/2012, nakoľko mal za to, že všetky tieto dôkazy mohli byť navrhnuté a predložené žalobcom už v predchádzajúcom období, pričom súd nenachádza žiaden ospravedliteľný dôvod, prečo sa konateľ žalobcu Ing. D. R. (označená ako svedok) nedostavila na súd, kde sa mohla vyjadriť ku všetkým okolnostiam. Súd súčasne konštatuje, že uvedené návrhy na doplnenie dokazovania zamietol aj z toho dôvodu, že uvedené dôkazy by za súčasného stavu konania neboli spôsobilé na zmenu právneho názoru súdu, ani na preukázanie žalobcom tvrdených skutočností.

4. Súd ďalej uviedol, že nárok žalobcu by nebolo možné vzhľadom na okolnosti priznať, nakoľko tento je takmer celý premlčaný (s výnimkou jedného nároku za obdobie október 2013), t.j. je uplatnený na súde po viac ako dvoch rokoch od vzniku bezdôvodného obohatenia a od kedy sa žalobca o ňom dozvedel dňa 15.11.2012, pričom žalovaný sa premlčania úspešne dovolal, nakoľko žalobca podal jednotlivé žaloby až po uplynutí premlčacej doby. Súd konštatuje, že nárok žalobcu nie je žiadny špecifický nárok s trojročnou premlčacou dobou tak, ako sa on právne domnieva, ale štandardný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (súd poukazuje na závery žalobcom označeného rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 27.03.2008 sp.zn. 33Odo/103/2006). Vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania by súd už neskúmal podstatu prípadného nároku žalobcu, nakoľko má za to, že nárok žalobcu je premlčaný, a teda ďalšie dokazovanie by nebolo so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania, kedy by neúčelným dokazovaním vznikli účastníkom neprimerané trovy konania. Vo vzťahu k nároku žalobcu za mesiac október 2013 je súd toho názoru, že v tomto prípade žalobca nepreukázal dôvodnosť tohto nároku označenými dôkazmi, pričom vychádzajúc z obsahu rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 38Cb/160/2009 zo dňa 23.10.2010 (č.l.38 spisu 11C/213/2015), že ak nedošlo k zásadnej zmene okolností, má súd za to, že nie sú dané dôvody na konštatovanie nadužívania nehnuteľnosti žalovaným. Takýmto dôkazom nie sú ani označená zápisnica z decembra 2010, prípadne fotografie z uvedeného roka, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukazujú stav v roku 2012, za ktorý si žalobca uplatňuje nárok. Ak by súd nezamietol žalobný návrh pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, zamietol by ho za daného stavu z vyššie uvedených dôvodov.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu má žalovaný ako účastník plne úspešný v konaní, nakoľko žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na

základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie procesné prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd rozhodoval v čase práceneschopnosti konateľa konajúceho v mene žalobcu v danom konaní napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania. Konateľ Ing. Mgr. K. R. v dôsledku zhoršovania zdravotného stavu navštívil lekára, ktorý mu v príslušný deň zároveň vystavil potvrdenie o PN, o čom bol súd bezodkladne informovaný spolu s ospravedlnením a žiadosťou o odročenie pojednávania. Má za to, že argument o možnosti zastupovať žalobcu v konaní ďalším konateľom z hľadiska jeho zastupiteľnosti nie je v danom prípade správna. V danom prípade súd požadoval prítomnosť konateľa, ktorého obor je ekonómia, napriek tomu, že v konaní v mene žalobcu vystupoval konateľ s právnickým vzdelaním, pričom žalobca ďalšie právne zastúpenie v tomto konaní nemal. Konateľka Ing. B. R. bola v tomto konaní navrhnutá ako svedok, čo by nebolo v súlade s CSP, ak by bola na pojednávaní v pozícii účastníka konania, teda žalobcu. Navyše Ing. D. R. je v pracovnoprávnom pomere u iného zamestnávateľa, v dôsledku čoho by bolo pre ňu problematické pravidelne sa zúčastňovať jednotlivých pojednávaní v danom konaní, pričom konateľ Ing. Mgr. K. R. je zároveň zamestnancom žalobcu a konanie v mene žalobcu v danom konaní je v rámci jeho pracovného času. Súd ďalej neumožnil vykonať ďalšie dôkazy navrhnuté žalobcom. Žalobca navrhol v rámci dokazovania vypočuť svedkov preukazujúcich nadužívanie spoločnej veci žalovaným, pričom požiadal súd o ich predvolanie. Navrhol vypočuť svedkov: F. Z., Ing. D. R., Mgr. Q. N., K. R., starší.

7. Zdôvodnenie rozsudku sa opiera o predpoklad, že spoločné nehnuteľnosti sú reálne rozdelené, čo však nemá základ z nasledovných dôvodov:

- svojvoľné určenie jedného spoluvlastníka o tom, ktorú časť spoločnej nehnuteľnosti bude užívať bez toho, aby bola dosiahnutá dohoda s druhým spoluvlastníkom, nie je možné považovať za reálne rozdelenie spoločnej veci, navyše ak druhý spoluvlastník s takým rozhodnutím zásadne nesúhlasí, keďže by takým spôsobom bol poškodený

- svojvoľné rozdelenie spoločnej veci jedným spoluvlastníkom - žalovaným, je v rozpore s platným právom o nakladaní a rozhodovaní so spoločnou vecou a to najmä ustanoveniami Občianskeho zákonníka;

tzv. "reálne rozdelenie spoločnej veci" je zároveň v rozpore s existujúcim vydaným kolaudačným rozhodnutím. Ide o arbitrárnu úvahu súdu, ktorá v danom konaní nebola preukázaná, respektíve nemá základ v zistenom skutkovom stave. Žalobca má za to, že súd nesprávne zistil, že žalobca nevykonáva činnosti, ktoré sú predmetom podnikania žalobcu a to realitná činnosť a činnosť spočívajúca v prenájme nehnuteľností a že predmetná kúpna zmluva nebola uzatvorená v rámci bežného obchodného styku žalobcom a v dôsledku toho nespadá pod ustanovenia § 59a ods. 4 Obchodného zákonníka. K názoru súdu, že prevody nehnuteľností by žalobca musel robiť opakovane, žalobca uvádza, že žalobca robil aj iné prevody nehnuteľností, pričom predmetom podnikania je tiež aj prenájom nehnuteľností, ktorý žalobca realizuje a má z týchto činností príjem. Za arbitrárnu úvahu súdu považuje, že prevody nehnuteľností musia byť robené viackrát do roka, keďže predaj jednotlivých nehnuteľností môže presahovať aj viac ako rok. Je všeobecne známe že predaj nehnuteľností nemožno porovnávať s predajom predmetov, ktoré sa spotrebúvajú v nejakom krátkom časovom úseku. V dôsledku toho aj cena nehnuteľností zodpovedá ich charakteru a dobe použiteľnosti. Žalobca uvádza, že zabezpečuje prenájom i iných nehnuteľností v rozsahu svojho predmetu podnikania.

8. Otázka platnosti a účinnosti kúpnej zmluvy bola viacnásobne posudzovaná, a to

- Správou katastra príslušného katastrálneho úradu pri vklade do katastra nehnuteľností. Správa katastra mala povinnosť posúdiť zmluvu zo všetkých hľadísk vrátane hľadiska § 59a Obchodného zákonníka, tak ako to vyplýva z Katastrálneho zákona pri zmluvách, ktoré nie sú uzatvárané prostredníctvom advokáta alebo a na notárskom úrade.

Súd rozhodoval napriek existujúcim rozhodnutiam, v ktorých už bola posúdená procesná legitimácia žalobcu. Skutočnosť, že predávajúci je z hľadiska príbuzenstva blízkou osobou konateľom bola známa vo všetkých konaniach. Predávajúci predával podiel na nehnuteľnostiach ako živnostník, teda bol pri predaji v postavení podnikateľského subjektu. Taktiež kupujúci - žalobca bol v postavení podnikateľského subjektu, ktorého predmetmi podnikania sú činnosti spočívajúce v nakladaní z nehnuteľnosťami a to najmä realitná činnosť a prenájom nehnuteľností, pričom tieto činnosti aj reálne vykonáva, čoho dôkazom je i samotné vyjadrenie strany žalovaného, keď sa vyjadril, že žalobca prenajal časť nehnuteľností. K uvedenému považuje za potrebné uviesť, že skutočnosť pre to, aby predmetný prevod naplňoval podmienky bežného obchodného styku, je rozhodujúce, že zúčastnená spoločnosť

v rámci prevodu naplňuje svoju podnikateľskú aktivitu zapísanú v obchodnom registri, čo obsahuje i rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Odo 613/2005.

9. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 09.12.2009 sp. zn. Cdo 3867/2007: „Záver či nadobudnutie majetku či jeho scudzenie nevybočuje z rámca bežného obchodného styku, bude záležať na posúdení konkrétnych okolností toho ktorého prípadu, spravidla však pôjde o porovnanie predmetu skúmanej dispozície (jeho povahy) s predmetom podnikania spoločnosti.“ Predchádzajúci spoluvlastník - žalovaný X. J. pri trvaní jeho spoluvlastníckeho práva so žalobcom po celý čas znemožňoval a bránil v užívaní spoločných nehnuteľností žalobcovi, pričom žalobca sa i písomnými výzvami domáhal práva užívať spoločnú vec a zároveň žiadal odplatu za nadužívanie spoločnej veci nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovaného. Kúpna cena bola stanovená na základe vývoja na realitnom trhu s podobnými nehnuteľnosťami na príslušnom relevantnom trhu a to z hľadiska predmetu (nehnuteľnosti určené na komerčné využitie), tak aj času a priestoru (nehnuteľnosti v danej lokalite) a zodpovedala trhovým podmienkam. Zákon neukladá povinnosť pre všetky zmluvy ukladať o zbierky listín. K rozsudku 38Cb/160/2009 považuje žalobca za potrebné uviesť, že v uvedenom konaní nebol účastníkom konania, teda jeho závery nemožno vzťahovať na konania, v ktorých je účastníkom. K veci treba uviesť, že žalobca sa proti konaniu žalovaného bránil aj podaním negatívnej žaloby o vypratanie nehnuteľnosti v konaní č. 13C/195/2012 na Okresnom súde Trnava.

10. Má za to, že z procesného hľadiska došlo k porušeniu ustanovení o rovnosti účastníkov v súdnom konaní ako i práva na spravodlivý súdny proces. Otázku spochybnenia procesnej legitímácie žalobcu otvoril súd až na pojednávaní dňa 2.12.2016, pričom žalobca nemal dôvod predpoklad "že k uvedenej situácii dôjde, vzhľadom na to, že procesná legitímácia žalobcu a jeho podielové vlastníctvo k nadobudnutým nehnuteľnostiam neboli dosiaľ nikdy spochybnené v už právoplatne skončených súdnych konaniach a či už na súde prvej inštancie alebo na odvolacom súde druhej inštancie, pričom zistenia, ohľadom skutočností vyplývajúcich z § 59a Obchodného zákonníka boli súdom už známe, teda nejde o žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali napádaný postup súdu v tomto konaní. Z tohto hľadiska spochybnenie procesnej legitímácie z dôvodov § 59a Obchodného zákonníka považuje žalobca za porušenie zásady právnej istoty a de facto aj za rozhodnutie, ktorým bol porušený zákaz res iudicata keď rozhodovanie o existencii vlastníckeho práva žalobcu bolo predmetom právoplatne skončeného konania 8C/108/2010 vedenom na Okresnom súde Trnava a 9Co/66/2010 na Krajskom súde v Trnave medzi žalobcom: X. J. a žalovanými: K. R., dátum narodenia XX.XX.XXXX a MILS, s.r.o. o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, pričom súdy žalobu žalobcu: X. J. voči žalovaným na vyhlásenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietli.

11. K námietke premlčania uviedol, že v danom konaní ide o samostatný právny nárok vyplývajúci z nadužívania spoluvlastníckeho podielu žalovaným, teda nie z titulu bezdôvodného obohatenia. Právny názor o samostatnom právnom nároku na odplatu vyplývajúci z nadužívania spoluvlastníka bol tiež prezentovaný prvostupňovým súdom, ktorým bol Okresný súd Trnava v konaní 7Cb/2/2012. Domnieva sa, že by nebolo v súlade s princípom právnej istoty, ak by zmenená právna kvalifikácia postihla toho, kto konal v zmysle už vysloveného právneho názoru príslušného súdu. Podľa Občianskeho zákonníka je premlčacia doba trojročná, ak zákon neustanoví inak. Má za to, že návrhy na začatie konania boli dané v rámci zákonnej premlčacej doby. Navrhol zmenu napadnutého rozhodnutia a to jeho zrušenie v celom rozsahu a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16.12.2016, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá považujeme za vecne správny, právne dostatočne odôvodnený a netrpí žiadnymi vadami, pre ktoré by mal byť súdom druhej inštancie zrušený alebo zmenený. Plne sa stotožňuje s tým, že súd dňa 16.12.2016 pojednával bez prítomnosti žalobcu, keď ospravedlnenie žalobcu v deň pojednávania bolo nepochybne účelové s cieľom zmarit pojednávanie, nakoľko mu ako osobe s právnickým vzdelaním druhého stupňa muselo byť zrejmé, že požiadavka súdu zo dňa 02.12.2016 na predloženie dôkazov preukazujúcich jeho aktívnu legitímáciu v tomto konaní nedokáže splniť. Záhadné zdravotné problémy Ing. R. sa pravidelne vyskytujú v rôznych sporoch vedených pred OS Trnava podľa potreby Ing. R. a vzhľadom na skutočnosť, že tieto problémy nie sú natoľko vážne, aby mu znemožnili napríklad plávanie vo verejnom krytom bazéne (ako tomu bolo v prípade, kedy Ing. R. dňa 19.5.2016 (štvrtok) doručil súdu žiadosť o odročenie pojednávania vytyčeného na 23.05.2016 (nasledujúci pondelok) sp. zn. (25)7Cb/2012 a 9Cb117/2010 z dôvodu pokračujúcej PN a napriek tomuto oznámeniu dňa 22.05.2016

(nedeľa) bol plne spôsobilý si zaplávať na plavárni U. - súd pritom jeho ospravedlnenie akceptoval a pojednávanie bolo odročené), či prípadne vo výkone iných aktivít (vydávanie bicyklov brigádnikom nájomcu), vyvolávajú dôvodné podozrenie ohľadom činnosti lekárov, ktorí tieto potvrdenia na požiadanie Ing. R. vystavujú. Navyiac je úplne zrejme, že žalobcom nie je Ing. K. R., ale obchodná spoločnosť, ktorá má dvoch konateľov s rovnocenným postavením bez ohľadu na ich dosiahnuté vzdelanie. Žalobca pritom neuviedol žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by sa druhý konateľ objektívne pojednávania zúčastniť nemohol, jeho neúčast' žalobca nijako neospravedlnil a argumentáciu, prečo by konanie žalobcu prostredníctvom druhého konateľa nemalo byť efektívne v žiadosti o odročenie pojednávania ani neuviedol. Je potrebné si tiež uvedomiť fakt, že otázku platnosti, resp. účinnosti kúpnej zmluvy súd neotvoril prvý krát na pojednávaní, na ktorom sa Ing. K. R. účelovo nezúčastnil, ale na pojednávaní predchádzajúcom, ktoré bolo za účasti žalobcu odročené s tým, že súd uložil žalobcovi lehotu na preukázanie splnenia povinností stanovených žalobcovi Obchodným zákonníkom a teda na preukázanie jeho aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní. Všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany tak žalobca bez akýchkoľvek problémov mohol a mal predložiť v tejto súdom stanovenej lehote a nenechávať si ich na posledné pojednávanie o to skôr, že má predovšetkým v poslednom období tendenciu (ne)očakávané ochorieť. Pokiaľ by súd prvej inštancie postupoval inak a žiadosti o odročenie pojednávania by vyhovel, bol by takýto postup súdu nehospodárny a neefektívny a mohol by byť posúdený ako zbytočné prieťahy v konaní. Celé navrhované dokazovanie by len zbytočne predlžovalo súdny spor a bolo by navyše nehospodárne. Poukazuje na skutočnosť, ktorá vyplýva zo všetkých piatich spojených konaní do konania 8C/152/2015, zo všetkých ostatných konaní, ktorých je celkovo 14, a tiež z konaní 7Cb/2/2012, 13C/195/2012, v ktorých sám žalobca tvrdí, že žalobcovi bolo žalovaným ako aj jeho právnym nástupcom žalovaného bránené od času nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v roku 2009 v užívaní na neho pripadajúceho spoluvlastníckeho podielu. Pokiaľ sa teda žalobca podľa svojich tvrdení od roku 2009 neúspešne domáhal užívania spoločnej veci voči druhému podielovému spoluvlastníkovi, je celkom zrejme, že spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach nekupoval za účelom bežného obchodného styku v rámci svojej údajnej obchodnej činnosti na trhu s realitami (teda na jej ďalší predaj alebo nájom), ale ako hmotný obchodný majetok, ktorý chcel žalobca využiť pre vlastné potreby.

13. V obchodno-právnej praxi je pritom dlhoročne ustálené, že bežným obchodným stykom sa rozumie taká obchodná činnosť, ktorá v obchodnej praxi spoločnosti už nejednen krát prebehla a ktorá je bežnou, obvyklou súčasťou života spoločnosti a prevádzky jej podniku. Jednorazovú kúpu spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, ktorú žalobca uskutočnil za celého trvania existencie spoločnosti len raz, a to v roku 2009, tak bez ďalšieho celkom zrejme nemožno považovať za aktivitu žalobcu realizovanú v rámci jeho bežného obchodného styku.

14. Žalovaný opakovane od roku 2009 poukazoval na skutočnosť, že žalobca nekúpil spoluvlastnícky podiel na žiadny konkrétny podnikateľský účel a jeho jediným cieľom bolo zbaviť K. R. staršieho akéhokoľvek majetku tak, aby boli pohľadávky voči jeho osobe ako nemajetného dôchodcu nevyhnutné a znemožniť alebo aspoň čo najviac skomplikovať žalovanému užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu. Pokiaľ akákoľvek obchodná spoločnosť vykonáva v roku 2014 nejakú aktivitu, nie je možné len z tohto samotného faktu vyvodiť, že túto aktivitu vykonávala aj v roku 2009. Žalobca pojem bežný obchodný styk začal v súvislosti s kúpou spoluvlastníckeho podielu spomínať až po pojednávaní dňa 02.12.2016, na ktorom súd zistil, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 59a ObZ, keď žalobca prehlásil, že na tento spoluvlastnícky podiel nedal vyhotoviť znalecký posudok a žiadny znalecký posudok ani neuložil do zbierky listín predtým, ako podal návrh na zápis do osobitného registra - v tomto prípade do katastra nehnuteľností. Keď bol konajúcim súdom upozornený na skutočnosť, že v takom prípade porušil povinnosť vyplývajúcu pre nadobúdanie obchodného majetku spoločnosťou s.r.o. z § 59a ObZ, ktorá skutočnosť má za následok neúčinnosť uzatvorenej kúpnej zmluvy, začal žalobca hľadať spôsob, ako sa zo zanedbania tejto povinnosti vyviníť a eliminovať dôsledky vlastného pochybenia vytvorením teórie o kúpe podielu v rámci bežného obchodného styku. K údajnému posúdeniu platnosti kúpnej zmluvy súdom v predchádzajúcich konaniach poznamenáva, že súd sa osobitne platnosťou kúpnej zmluvy ako predbežnou otázkou nezaoberal v žiadnom z predchádzajúcich konaní. Súdom aktívnu resp. pasívnu vecnú legitímáciu v konaní vyplývajúcu zo záväzkových vzťahov neskúma ex offo a žalovaný až do pojednávania 02.12.2016 nemal vedomosť o tom, že žalobca si povinnosť vyplývajúcu mu z §59a ObZ nesplnil a preto ani prípadnú neúčinnosť, resp. neplatnosť kúpnej zmluvy pre porušenie § 59a ObZ nenamietal. Otázka platnosti kúpnej zmluvy tak nebola až do rozhodnutia OS Trnava s č. k. 17C/95/2012-513 zo dňa 15.12.2016, ktoré je už toho času vo veci samej právoplatné a v ktorom súd žalobu zamietol z dôvodu, že spoločnosť

MILS, s.r.o. nie je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, ktorých užívanie je aj predmetom tohto konania. Až v tomto konaní súd riešil ako predbežnú otázku platnosť a účinnosť kúpnej zmluvy s tým, že túto zmluvu súd právoplatne vyhodnotil ako neúčinnú a zápis v katastri nehnuteľností ako nesprávny. Nepochopiteľnou sa javí skutočnosť, že v konaní 17C/95/2012 sa obchodná spoločnosť MILS, s.r.o. voči právnomu posúdeniu platnosti a účinnosti zmluvy neodvolala a v odvolaní voči trovám konania dokonca sama tvrdila, že práve X. J. (právna nástupkyňa žalovaného v tomto konaní) mala vedieť, že MILS, s.r.o. nie je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, nemá v konaní pasívnu vecnú legitímáciu a preto X. J. zavinila neúspech konania!!! Žalobca tak zrejme sám nevie, čo v ktorom svojom podaní tvrdí a nepostrehol, že si v mnohých veciach protirečí. Odplata za nad užívanie spoluvlastníckeho podielu je v zmysle zaužívanej judikatúry a výkladových pravidiel prijatých NS SR len jednou z možností, ako usporiadať a vyriešiť užívanie spoločnej veci a prichádza do úvahy len pri nadužívaní spoločnej veci podielovým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Ako forma riešenia užívania spoločnej veci musí byť preto buď súdom určená, alebo podielovými spoluvlastníkmi v rámci dohody o spôsobe užívania spoločnej veci dohodnutá. Pokiaľ k jej určeniu nedôjde, či už dohodou alebo určením súdom, podielovému spoluvlastníkovi na ňu nárok nevznikne a prípadné nadužívanie späťne, môže byť v zmysle ustálenej judikatúry vnímané výlučne ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pokiaľ k jeho vzniku došlo. Za žalované obdobie však žalobca so žalovaným nemali žiadnym spôsobom odplatu dohodnúť, ani súdom určenú (predovšetkým s ohľadom na fakt, že žalovaný spoločnú vec ani nenadužíval). Preto je z jeho pohľadu posúdenie nároku uplatneného v tomto konaní ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súdom prvej inštancie správne a dostatočne odôvodnené. Žiada, aby súd druhej inštancie napadnuté rozhodnutie potvrdil a zaviazal žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania žalovanému.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

17. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

18. Predmetom žaloby žalobcu je zaplatenie istiny (5x 850,- eur) s príslušenstvom z dôvodu nadužívania podielového spoluvlastníctva zo strany žalovaného.

19. Žalobca ako prvé v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nedôvodne vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti, keď konateľ Ing. Mgr. R. ospravedlnil svoju neprítomnosť pre chorobu a druhá konateľka bola navrhnutá ako svedok a v dôsledku toho, že je v pracovnoprávnom pomere u iného zamestnávateľa, by bolo pre ňu problematické zúčastniť sa pojednávania.

20. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho

rozhodnutie a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Nemožno opomenúť, že procesný úkon strany sporu, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie, je možné považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je strana sporu z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčená alebo v značnej miere obmedzená pri jeho uplatnení v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza v takomto prípade k stavu, kedy sa mu postupom súdu odníma možnosť konať pred súdom, porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

21. Základným právom strany je, aby jej vec bola prejednaná v jej prítomnosti (tiež čl. 38 ods. 2 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, obdobne čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Civilný sporový poriadok zabezpečuje toto právo - vo vytvorenom zákonom rámci - tak, že ukladá súdu, ak zákon nestanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá strany a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť stranám doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 178 ods. 2 CSP). Zákon však umožňuje súdu rozhodnúť vo veci aj v neprítomnosti strany, pokiaľ sú splnené procesné podmienky a súd dôvod na odročenie pojednávania nepovažuje za dôležitý. Konanie za právnickú osobu ako stranu v civilnom procese rieši Civilný sporový poriadok s odkazom na hmotné právo. V prípade, že právnická osoba vystupuje ako strana, hľadá sa aj na osobu, ktorá koná v mene právnickej osoby ako na stranu.

22. Odvolací súd preto dospel k záveru, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znamenal odňatie možnosti strane sporu konať pred súdom. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že žalobca má dvoch konateľov, ktorí sú oprávnení za žalobcu konať. Zákon nerozlišuje to, že v prípade ak má spoločnosť aj konateľov s právnickým vzdelaním, iba títo sú spôsobilí za spoločnosť konať. Preto argumentácia žalobcu v tom, že pani R. nemá právnické vzdelanie neobstojí, keď navyše ako konateľka žalobcu nemohla byť vypočutá ako svedok. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nebol žiaden ospravedliteľný dôvod a žiadna prekážka, prečo sa p. R. (ako druhý konateľ žalobcu) nedostavila na pojednávanie a nebol tu žiadny ospravedliteľný dôvod na odročenie pojednávania.

23. Súd prvej inštancie sa aj s argumentáciou žalobcu o svojej aktívnej legitímácii dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolateľ svoju obranu založil na tom, že predmetná kúpna zmluva bola uzatvorená v rámci bežného obchodného styku a v dôsledku toho nespadá pod ustanovenia § 59a ods. 4 Obchodného zákonníka. K tomu súd prvej inštancie správne uviedol, že uvedené tvrdenie, vôbec nepreukazuje výpis zo živnostenského, prípadne obchodného registra, ktorý žiadnym spôsobom nepreukazuje, či spoločnosť reálne vyvíja dotknutú činnosť, alebo ide len o zápis predmetu činnosti pro forma. Mal tiež za to, že takýto prevod nehnuteľností by žalobca musel robiť opakovane, často, viackrát do roka, aby sa tento prevod mohol považovať za bežný obchodný styk. Uvedené vôbec nebolo tvrdené, a ani preukázané. Súd konštatoval, že žalobca napriek uloženej povinnosti neoznačil a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, pričom ním označené dôkazy nie sú spôsobilé preukázať ním tvrdené skutočnosti. Odvolací súd k uvedenému ešte dodáva, že pod bežným obchodným stykom by sa mali rozumieť zmluvy, ktoré nie sú uzatvárané ojedinele, ale opakovanie a nič nenaznačuje tomu, že by podmienky, za ktorých k prevodu majetku dochádza nezodpovedali trhovým štandardom. Z vyššie uvedeného preto možno uzavrieť, že žalobca nepreukázal, žeby v danom prípade pri nadobudnutí podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti išlo o bežný obchodný styk, v dôsledku, ktorého tým, že nebol vypracovaný znalecký posudok a jeho neuloženie spolu so zmluvou do zbierky listín, zmluva o kúpe nehnuteľnosti nenadobudla účinnosť. Právne dôsledky nesplnenia si povinnosti v zmysle ust. § 59a Obchodného zákonníka sú obsiahnuté aj v uznesení Krajského súdu v Trnave pod č.k. 10Co/82/2017-547 zo dňa 27. marca 2018, na ktoré súd už iba odkazuje, preto záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu bol správny. V samotnom konaní vo veci samej bol zamietnutý návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva práve z dôvodov, že spoločnosť MILS, s.r.o. nie je podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Odvolací súd nespochybňuje závery súdov, na ktoré žalobca odkazoval, avšak bolo na ňom preukázať svoje tvrdenia. Z uvedeného dôvodu, potom ďalšie návrhy na dokazovanie zo strany žalobcu na preukázanie rozsahu nadužívania svojho spoluvlastníckeho podielu žalovaným boli nadbytočné a neboli by spôsobilé zmeniť rozhodnutie vo veci samej.

24. Ďalšie odvolacie námietky žalobcu sú z vyššie uvedených dôvodov irelevantné (aj čo sa týka uplynutia premlčacej lehoty), preto sa nimi odvolací súd ani nezaoberal.

25. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vrátane vecne správneho a odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého výroku o náhrade trov konania, v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP žalovanému ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).